

ovenfor gengivne forarbejder alene har ment at kunne anvende bestemmelsen i tilfælde af åbenbart misbrug. Dette forhold har direktoratet gjort rede for i adskillige af sine årsberetninger. Der kan således henvises til den seneste årsberetning vedrørende 1993, side 32 ff., om flygtninges mulighed for at aflægge besøg i hjemlandet.

Indenrigsministeriet finder, at den således beskrevne praksis bør ændres, således at udlændingemyndighederne i alle tilfælde bør inddrage en opholdstilladelse til en flygtning, når grundlaget for opholdstilladelsen som flygtning var urigtigt eller ikke længere er til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1.

Udlændingemyndighederne vil herefter kunne inddrage en opholdstilladelse, hvis det på baggrund af de foreliggende oplysninger må vurderes, at den pågældende ikke længere vil være i konkret, individuel risiko for forfølgelse af asylrelevant karakter ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Dette kan efter en konkret og individuel vurdering være tilfældet, hvor de generelle forhold i hjemlandet ændrer sig væsentligt, f.eks. som følge af et magtskifte, eller hvor det på baggrund af en vurdering af den enkelte flygtninges sag må konstateres, at grundlaget for at meddele opholdstilladelse som flygtning var urigtigt eller ikke længere er til stede, f.eks. hvor en udlænding uden at være udsat for forfølgelse har kunnet opholde sig i kortere eller længere tid i det angivne forfølgelsesland.

Det vil endvidere være en betingelse for inddragelse, at de tidsmæssige betingelser herfor er opfyldt, jf. § 19, stk. 2. Opholdstilladelsen vil dog altid kunne inddrages, hvis den er opnået ved svig, jf. § 19, stk. 3.

Ved afgørelsen om inddragelse skal de hensyn, der er nævnt i § 26, tages i betragtning, jf. § 19, stk. 5. Det drejer sig bl.a. om hensynet til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder varigheden af opholdet her i landet, samt hensynet til, om inddragelse må antages at virke særligt belastende.

Det bemærkes, at en opholdstilladelse til en flygtning uafhængigt af 3-årsfristen i § 19 vil bortfalde efter de nærmere bestemmelser i §§ 17 og 18 eller kan inddrages efter bestemmelsen i § 20. En opholdstilladelse til en flygtning bortfalder således, når flygtningen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land. For så vidt angår flygtninge, der repatrierer, er der i § 17 a fastsat særlige regler om bortfald af opholdstilladelser i forbindelse med repatriering (fortrydelsesret).

Bestemmelsen i § 17 a, stk. 1, omfatter udlændinge, der er omfattet af § 47 a, stk. 1, nr. 1-8, i bistandsloven, herunder flygtninge. En opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af de nævnte bestemmelser, og som er repatrieret, bortfalder først, når

vedkommende har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Har udlændingen lovligt boet her i landet i mere end de sidste 6 år, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. For personer, der er nævnt i § 47 a, stk. 1, nr. 4-6 og 8, i lov om social bistand, gælder dette kun, hvis de er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem de har den tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen i Danmark.

Bestemmelsen blev indsat i udlændingeloven ved lov nr. 464 af 30. juni 1993. I bemærkningerne til lovforslaget hedder det bl.a., at der er tale om en tidsbegrænset ret til at bevare opholdstilladelsen i Danmark uden tab af status.

Indenrigsministeriet finder, at den øgede anvendelse af inddragelsesadgangen efter § 19 må indebære, at der i et vist omfang uanset den i § 17 a nævnte fortrydelsesret vil kunne ske inddragelse af en opholdstilladelse til en flygtning, der er repatrieret eller har anmodet om repatrieringsstøtte. Fortrydelsesretten efter § 17 a vil således ikke længere være absolut.

Den omstændighed, at en flygtning har anmodet om repatrieringsstøtte eller er repatrieret til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, skal dog efter Indenrigsministeriets opfattelse ikke i sig selv kunne føre til, at opholdstilladelsen som flygtning her i landet inddrages.

Opholdstilladelsen bør derimod efter Indenrigsministeriets opfattelse kunne inddrages, hvis der er sket sådanne ændringer i forholdene i den pågældendes hjemland eller tidligere opholdsland, at opholdstilladelsen til den pågældende på dette grundlag kunne inddrages, uafhængigt af om den pågældende havde ansøgt om repatrieringsstøtte eller var repatrieret. Såfremt der ikke er adgang til at inddrage opholdstilladelser i disse tilfælde, vil der være tale om en urimelig forskelsbehandling af på den ene side flygtninge, der er repatrieret eller har ansøgt om økonomisk støtte hertil, og på den anden side flygtninge, der ikke har ønsket at repatriere.

Det er nødvendigt, at der informeres grundigt om, at den såkaldte fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1, ikke længere er absolut. Denne information vil blive givet af Dansk Flygtningehjælp, der står for rådgivningen af udlændinge, der ønsker at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland.

Indenrigsministeriet vil i forbindelse med lovforslagets vedtagelse revidere vejledning nr. 233 af 20. december 1994 om hjælp til frivillig repatriering, der